

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZAPADU

a místní vydání

v Crete pro Baline okres, Neb.; ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb.; ve Wilson, Kans. pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$2.00. Pro Kanadu \$2.50. Do Evropy \$3.00 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukazek (Money Orders), expresních poukazek (Express Money Orders), bankovních poukazek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů členůvata ochotně uveřejníme. Musí být stručné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

SPOJENCI OČEKÁVAJÍ ROZHODNUTÍ V SRPNU.

Gen. Haig nyní více nebo méně potvrdil předpověď Brusilovu, že možno očekávat příznivý pro spojence rozhodnutí nynější války kolem srpna 1917. V "Pall Mall Gazette" předním anglickém listě rozbírám jistý vojenský korespondent, jak dalece jsou ony předpovědi prominentních generálů spojeneckých odůvodněny.

Z čisté vojenského stanoviska rozhodující faktorové v nynější válce jsou mužstvo, střelivo a morálka a tvrdí se ze spojeneckého tábora, že Německo klesá stále a silně za tímto zdroji spojeneckými. Může se předpokládati, že Němci nyní mají pět milionů mužů v poli a ne více než jeden milion dalších boje schopných mužů v rezervě a že mají dva kursy před sebou otevřeny. Mohou se spokojiti s používáním rezervy k nahrazení válečných ztrát, tak jak se přihodí, v kterémž případě rezervy ty netrvaly by déle než tři nebo čtyři měsíce od doby, kdy vážné boje by započaly; anebo Němci mohou vyslati nyní při všeobecně očekávané velké vojenské kampani celou svou sílu do pole, v kterémž případě byli by s to rozmmožiti svou armádu v poli skorem na pět a tři čtvrti milionů a podúknouti váznu ofensivu asi s jedním milionem mužů. První kurs může odročití porážku na několik měsíců a poskytnouti příležitost pro rozvinutí udalostí poškozujících vše spojenců; ale druhá alternativa spíše mohla by vésti k rozhodným výsledkům a také více souhlasí s německým duchem a válečnou teorií. Předpokládáme tudíž, že Němci přidrží se druhé možnosti a vřhnou veškerou sílu svou do pole.

V polovině roku 1916 Němci měli v poli 170 divízi, z nichž každá pozostávala ze čtyř pluků pěchoty po třech batalionech, ale když Rakusané dostali se do tak choulstivého postavení na podzim roku 1916 a zakročeni v Rumunsku stalo se nutným, Němci utkali se se situací nečtyřlím se k přesné ofensivě na všech existujících frontách a povolali pluk o třech batalionech z každé ze svých asi sto divízi, z kterých utvořili spíše více než třicet nových divízi po třech plucích každou, z nichž některých použito bylo proti Rumunsku.

Tyto operace, jak všeobecně je známo, přenesly německé spojení přes Valassko, až nuceni byli se zastaviti na linii, již můžeme nazvati Serethskou — hlavně následkem zničení ruského a rumunského střeliva v Archangelsku. Dle toho německé podmanění Valasska mohlo by býti zcela dobře spojeno jako vítězství Archangelské. Můžeme nyní předpokládati, že Němci doplní přesec utvoření nových divízi ze starých zrudkovaním přechoty všech původních 170 divízi na tři pluky, kterých akcí budou s to zvětšiti počet svých divízi na 227, z nichž každá by měla tři pluky pěchoty. — Pak by mohli poněkud málo dosud s rezervy se nalézajících z části z dítím a jiné službě vojenských vykládovaných pro nové divíze a z části, ku rozmmožení pěchoty každé

z oněch 227 divízi, jež můžeme očekávat, že utvoří.

Až dosud Němci přidělovali asi dvě třetiny svých divízi na západní frontu a třetinu nebo asi takový počet na rumunskou a balkánskou frontu; ale obráním těchto front na nebezpečný bod, byli by s to sledati sílu asi 1,000,000 mužů pro veliký útok, který dle předpovědí z mnoha stran odehraje se na západní frontě. Aspoň se tak soudilo až do té doby, než lid ruský nabyl vlády ve vlastní zemi; do té doby měli Němci Rusko jistě a mohli se spolehati, že zatím co na západě, s velkým počtem lidí útočí, mají záda na východě následkem dohody s dvorními kruhy ruskými jistě.

Předpokládá se, že spojení se zdarem zdrží šedesát nebo sedmdesát německých divízi v budoucnosti, tak jako až dosud činili v minulosti. Britové budou musiti celiti nejméně 160 německým divísim na západní frontě. Nesmí se popírati, že srážka bude nesmírnou napětí hrozná a že nepřítel může docíliti několik počátečních výhod.

Zatím německá armáda počne vadvnuti, kdežto Francouzové, kteří jsou méně vyčerpaní než Němci a Britové, kteří ve skutečnosti se těší neomezeným zdrojům, budou s to udržovati nyní již svou sílu v poli. Jestliže pak spojenci skutečně dovedou udržeti tuto sílu po tři měsíce, další tři měsíce budou svědkem sřčení se mezi jejich nepříteli.

"DEUTSCHE KULTUR."

Pro Němce jest charakteristické — v tomto smyslu psal před nedávnem francouzský list — s jakou drzostí si vedli, zabavující pro sebe vlastnický titul na výplody všelidského ducha. Jen u nich byly běžnou mincí výrazy jako "německá kultura", "německá věda", "německé bádání" atd. — Francouzský učenec, který by byl bázel kolem sebe výrazy jako na př. "francouzské bádání" byl by se stal směšným.

Lze předpokládati, kdyby autor zmíněného pojednání byl žil u nás v Čechách, že by byl německé nafouknutí uvykl. Snad židný národ nebyl podobnými drzostmi více a důsledněji otravován, než li nás. Počinaje ministrem osvěty a konče kantorem nejzastrčenější sulferajinky, z jehož rozuchané brady bylo lze vyčísti jí delní listek věčejšího dne, všichni do nás epali povznesenost "německé kultury".

My jediná věděli, co pod tímto kulturním rochem se skrývá, ale bylo zapotřebí teprve světové války, by ostatní svět pod nadzvednutou rouškou uviděl, že z německé kultury zbyla jen její — nájeckost.

Němci ostatně si zůstali důslednými, jich způsob válčení jest rozhodně jim vlastní, ježže zde sova mají se co obávati výtky podobné té, jakou jsme tento článek zabáhjili.

Autentické zprávy o zacházení s ruskými zajatci v Německu, které dosly ruským úřadům, jsou přesvědčivými dokumenty o německé kultuře. Německo první přitulo zajatce k práci v okopech a k výrobě střeliva, ba dokonce k tomu — v této výmnoženosti zůstalo ojedinelé — by sloužili jako živý štít postupujícím vlastním vojskům.

Jest též zjištěn fakt — a každý oděratel "Jisker" viděl k tomu vztahující se oficiální fotografické dokumenty — že Němci vyneceují mučení, ba dokonce mrzačením zprávy od zajatců.

Sanorostlým německým plodem je válka pomocí dusivých plynů, která zrodila zvrhlost, ubjjetí a uráčené nepřátelé kyjí, jako do bytek na porážce.

Němci tedy pořídili si "německé válčení." Byli ostatně již dávno svými vojenskými klassiky na tento vývoj odkázáni. Clausewitz, jichž nejklassičtější autorita praví: "Do filosofie války nemohly by býti zavedeny zásady mírnosti, bez dopouštění se absurdnosti." "Jest to marná a pochybná tendence, nechtíti dbáti brutálního elementu ve válce jen proto, že se ho štíme. Jestliže se pokračujeme v tomto klasobrazení u svých autorů, tu čteme: "Vypukla-li národní válka, stává se terorr nezbytnou vojenskou zásadou." (Julius von Hartman "Deutsche Rundschau, svaz. 13, str. 119.)

"Pro národ, který vidí v nebezpečí své životní zájmy existuje

jen jedna nemravnost, totiž býti slabým." (Bernhardi "Unsere Zukunft," str. 76.)

"Země trpí. V Lodi panuje hlad. Jest to politováníhodné, ale jest to dobré. Válka se nedělá sentimentálně. Čím nelibostnější válka jest vedena, tím lidštější je vlastní, neb tím rychleji končí." (Hindenburg.)

Tak mluví vojáci, a konečně musí se uznati, že mluví v duchu svého femesla. Slyšme ale pana poslance Erzbergra, jednoho ze sloupů katolického centra: "Válka má býti nástrojem tvrdým a drsným. Má býti nelibostnou až do poslední možnosti. V tom ostatně jest obsažena zásada "větší humanity." Kdyby se našel prostředek zničit Londýn tak jak stojí, bylo by to lidštější, nežli nechati krvácti jediného Němce na bojišti, neb takový radikální prostředek měl by v zápětí rychlé ujednání míru (článek "Především židné sentimentality," "Tag" ze 14. února 1915.)

Takovými a podobnými teoriemi se řídili Němci vůči obyvatelstvu zabraných území: Tak na př. dne 17. srpna 1914 bylo vyhlášeno na nárožích města Hasselt v Belgii: "V případě, že by někdo z obyvatel střelil na naše vojáky, třetina mužského obyvatelstva bude zastřelena." Dne 22. srpna 1914 po vyplnění a vypálení městečka Audenne, generál von Buelow plakátuje v Lutychu: "Bylo to s mým souhlasem, že vešlejší generál dal spáliti celé toto město a zastřeliti asi 100 osob."

Belgie vůbec, tato hrudská země, pokryvá se nehynoucí slávou tím, že nastavila obětavě hrud německému přívalu a tím zachránila Francii a zhatila německý válečný plán v jeho základech, mušila těžce za to pykati. Nikdež si Němci tak zvrčecně nepočínali ve svém pomstychtivém vzteku, jako zde.

Nehynoucí památník "německé kultury" zůstane město Lován.

Toto starodávné město s 43,000 obyvateli honosilo se universitou, založenou r. 1425 a navštěvovanou 2,870 studenty, známou svojí skvostnou knihovnou (250,000 svazků), ježž historické poklady nebyly ještě ani úplně prozkoumány a katalogisovány.

Dne 19. srpna 1914 Němci okupovali Lován bez boje a místní velitel, major von Manteuffel, naložil na město kontribuci 100,000 fr., která byla smluvna na 3000 fr. Až do 25. srpna posádka žila v míru s obyvateli, nehledí-li se na případy znásilnění žen a dívek německou soldateskou.

Dne 24. a 25. srpna 1914 belgická armáda, která se byla za posledních válečných událostí uchýlila za opevnění antverpská, učinila vítězý výpad a zatlačila Němce až k Lován. K večeru 25. srpna německé části v nepořádku vnikají do města a v nastalém zmatku jsou vitány střelbou německé posádky. Nastal nevyšlovný zmatek, každý střelil, a jak Němci tvrdí, obyvatelstvo se sdružuje palbou z oken. Dnes ovšem se Němci marně snaží toho tvrzení dokázati. Ale kdyby se i připustilo, že jednotlivci se dopustili franktirerství, Němci nikdy se nepodaří ospravedlniti to, co sami nazývají spravedlivým trestem.

Okolo 8. hod. večer poděšené obyvatelstvo vidí na všech koutech města šlehati plameny, hledí se spasiti, někteří sednatější pokoušejí se hasiti... pokud ovšem zběhlí Němci, kteří střelili na proshající obecenstvo, dovolí. Těto noei přišlo přes 300 lidí, mezi nimi ženy a děti, o život, buďto v plamenech, aneb německou kulku.

Za svítání, Němci seřvtávají o berecnstvo, vyřvané z domu, a shromazďují je, každé pohlaví zvlášť. Na náměstí před nádržím se tisíc tisíc strachem položených žen a dětí a zůstávají tak celý den (26. srpna) pod širým nebem. Před jejich očima popravená skupina kněžů, svázaných po čtyřech. Vizektor university Mgr. Coenraets a P. Schmidt rovněž určení k smrti zastřeleni. Co se týče těch dvou, Němci jen "žertují" eskuční oděti střel do vadu, ale diváci, jsouce německé přesvědčení o kruté skutečnosti výjevu, tleskají.

Dne 27. srpna v 8. hod. ráno byl dán rozkaz veškerému obyvatelstvu opustiti město, které dle rozkazu mělo býti srovnáno se zemí ohněm a důstřelivostí.

Byl to strážný pohled na ty nekonečné kolony ubožáků, kteří jdouce, tak, jak je Němci vyhlásili z obydlí, byli stále khaui,

muži, starci, děti, nemocní, jako stádo dobytka všemi směry.

Jedna skupina na příklad, 10,000 lidí, byla hnána až do Tirlemontu, 20 km od Lovani. Kdo nemohl dít, už již nemocní neb vysílčení, ženy a dokonce děti, byl zastřelen. Mnozí z jich nešťastných soudruhů jim ten osud záviděli.

Účastník této křížové cesty vypravuje hrusnou epizodu: Z osamělého statku na cestě německí vojáci volali: "Kommen Sie hier! Gastfreiheit, Gastfreiheit!" Spousta ubožáků se tam hrulo a domněnce, že tam milosrdný nepřítel poskytne aspoň odpočinek. Hned na to viděl tento účastník, jak muži byli dvěma vyhozeni, ženy si tam ponechali.

Lováň ostatně po odchodu svých obyvatel nebyla bombardována, nýbrž od 27. do 29. srpna přenechána německému vojsku k drancování. Potom byl obyvatelstvu návrat dovolen — do holých stěn, pokud ovšem ještě stály. Třetina zastavené plochy města leží v rozvalinách, 1823 nemovitostí shorelo. Z památných starodávných staveb zůstala jen radnice, a to proto, že blízko ní major von Manteuffel měl své kanceláře. Universita s knihovnou jest zničena.

Zajímavý jest, že stupidní zřivost Němců poškodila značně i vlastní universitu, vzhledem na mezi-universitní zvyk půjčovati si vzájemně staré rukopisy a pod. — Tímto způsobem přišla drážďanská královská knihovna o dražobný exemplár český psané bible z počátku XV. století.

VYSLANEC GERARD.

Nová fotografie J. W. Gerarda, odvolaného amerického vyslance v Německu.

Postup Němců vůči nešťastné Lováni — když se vezme v úvahu nepatrnost příjmy katastrofy — i při jich národní zřivosti má v sobě něco záhadného. Mnozí vysvětlují jich jdnání myšlenkovým postupem, který vyplývá z výše uvedených vojensko-filosofických teorií.

Ostatně se naši německí důstojníci, kteří doznali, že osudem Lovani mělo se terrorisovati obyvatelstvo Brusselu, měli se terrorisovati král a vláda v Antverpách, by národ belgický sklonil hlí.

Vilém II. chtěl si zachovati 100,000 vojsků a získati 3 neděle — což se mu ovšem nepodařilo. Z těch dob uplynuly více než 2 roky, mezi tím válečné vicibřice velmi citelně se dotkla i Německ. Zajímavý jest odstavec z jednoho pastýřského listu německé hierarchie:

"...Válka předvolala "kulturu" protikřesťanskou, a protináboženskou před svůj tribunál, poukázala na její nehodnost, na její prádnost, na její zlobnost. Tato osudná "kultura" pronikla celou náše útrojí. Tato "kultura" jest kulturu protikřesťanskou, nezdravou v celé své podstatě, se zevnějším náterem ovšem, aby plno hříbohy uvnitř, svojí urputnou honbou za bohatství a zábavou, a zejména tak arrogantním nadřověkem, jak smyšleným, s jejím opíráním se po literaturu a umění, nakažením existencem a umjestnostnými vřstřelivostmi v mravcích. V tom záleží poklesk našeho národa následkem toho zde jest jeho největší hřích. Hřích tento vůli po pokání a odčinění."

Kaději z "Čechoslavany."

VŠENĚMECKVÍ A MA-DARÍ PŘED VÁLKOU.

Abyste mohli býti správně pochoopení, jaký je ve všenečmeckých záměrech na střední Evropu přídělen Maďarům, třeba vyjasniti jejich účast na vývoji všenečmecké myšlenky před válkou. Západní Evropa se domnívala, že Maďari nemají s všenečmeckým plánem co činiti. Názor ten byl mylný.

Kdož se zajímal o politické otázky Střední a Západní Evropy, znal jistě, aspoň všeobecně, dějiny dráhy bargadské. Omezení proto svůj výklad na maďarskou část těchto dějin. Myšlenka stavby berlínsko-bagdaské železnice pojata byla v roku 1885 Bedřichem Listem. Když jí vyjádřil, byla s úsměvem odkázána v říši snů. Ale byla přece tak svůdná, že se našli brzy mužové, kteří pochopili její praktický význam. První člověk, jenž dovedl dosáhnouti od tureckého sultána povolení, nutného pro její stavbu, byl generál Jiří Klapka. Maďar, proslulý v maďarských revolucích roku 1848 a 1866. V letech sedmdesátých pohnul postupně turekou vládu, aby se zajímala tímto návrhem činněji a podařilo se mu dosíci, že učinila první přípravy pro vypracování podrobného plánu. Rusko-turecká válka v r. 1878 jednání tato přerušila, ale hned po ní podal Klapka turecké vládě o tomto návrhu memorandum, v němž se nabídl, že postaví železnici z Cařihradu do Bagdadu a do Bassry, daruje-li mu sultán pás země, pro stavbu této dráhy nutný. Ale nové politické události zamezily provedení skoro již hotového ujednání s Klapkou. Klapka zajímal se o tento projekt také proto, že už tehdy jistě "Drang nach Osten" byl silný tlak v Uhrách, které se nespokojovaly jenom se zájmy na Balkáně. Vzhledem k nynější válce je zvláště důležité věděti, že Němci, Maďari, Rakusané a Turci — totiž právě nynější druhové ve zbraních — mají stejné zájmy na železnice bagdadské dráze.

Není jen pouhá náhoda, že je vidíme dnes jako spojence proti čtyřdohodě Bedřich List spatřoval v bagdadské dráze moený prostředek pro vybudování Německa na světovou říši. Ve svých článcích v "Rotteck-Welkerovs Staatslexikonu z let 1835—1837, jednajících o železnicích egyptských a asijských a ve svých spisech z let 1830—1846 nenavrhoval pouze železnici pro Německo, jak dnes skutečně jsou, ale také dráhu bagdadskou. Význam Uher pro tento návrh označil sám za prvotný. V roku 1842 napsal, že země podunajská, od Prešpurku do moře Černého poskytnouti mohou hojnost úrodné země pro německé osadníky. Piše:

"Jaký obrovský proud síly plyne z jihovýchodu Německa k oceánu!

Co by mohli vykonati, obrácen v basén Dunaje? Nic menšího než založiti mohutnou německo-maďarskou východní říši, ježž břehy dotýkala by se na jedné straně Moře Černého, na druhé Jaderského, říši, naplněnou duchem německým a maďarským. Ale cesta k jejím uskutečnění vede Uhermi, a pokud Maďari tělem a duší nepřipínkou k Německu, nelze němiti nic požrohodnějšího ani tu a tam; ale ve spojení s Uherkem můžeme vše provésti! Ury jsou pro Německo klíč k Turecku a k Východu a současně bašta proti ohrožení jeho od severu."

List viděl veliké možnosti tohoto plánu a chopil se práce, aby jej provedl. Podal knížeti Metternichovi memorandum, nazvané "Hospodářská reforma království Uherského," v němž vyložil, jak by mohlo Uhersko najíti své místo ve všenečmeckém plánu Střední Evropy. Myšlenka tato našla četné přítele ve vlivných uherských kruzích, a společenost maďarských státků pozvala Listu do Uher, aby tam své návrhy vyložil. List přišel do Budapešti a byl maďarským myšlenkovým světem přijat s velkým počtami. Před svou přednáškou byl pozdraven Ludvíkem Kossuthem, vůdcem maďarské revoluce z roku 1848, jako muž, který může národu (maďarskému) ukázati jeho skutečné hospodářské zájmy. Tak obrovský plán, jako byl Listův, potřeboval ovšem značné duhy, aby mohl uřaditi. Nele vidíme, jak dobral. Zakladní myšlenky zruzyřtění království Uherského, vyslovené Listem, byly přijaty rakousko-uherským vřtvaním z roku 1867, jako dohodou Maďarů s korunou. Tímto vy-

rováním myšlenka federace národů habsburské monarchie, pro kterou pracovali četní politikové byla zavržena a učiněn byl prvorozhodný krok k uskutečnění všenečmeckých plánů, navrhovaných Listem. Po porážce u Sadové poznal rakouský kancléř Beust dovoře, že nejspou rakuští Němci dosti silni, aby mohli potlačiti dvacet pět milionů Slovanů a také 8 milionů Maďarů. Maďarská revoluce vnikla mu myšlenku, uspokojiti Maďary odevzdáním jim vlády nad 55 procenty Nemaďarů v Uhrách a získati je tak za spolehlivé spojence Němců proti Slovanům. — Jaký prospěch přineslo toto jednání všenečmeckým záměrům viděti ze skutečnosti, že právě Maďar, hrabě Andrássy, odvrátil rakouského kancléře Beusta od úmyslu pomoci Francii proti Berlínu v r. 1870, a naopak byl po opět hrabě Andrássy, jenž sjednal v roku 1879 s Bismarckem německo-rakousko-uherský spolek, v němž se Rakusané stali postupně pouhými nástrojem politiky pruské a maďarské. Další krok ve vývoji všenečmeckého plánu byla prosulá železnice Viléma na královském hradi v Budapešti. A poslední krok, jenž měl dovršiti dobře připravené dílo je nynější válka, které dokazuje, že Maďari jsou nejstihnější oporou všenečmecké Střední Evropy. Narod anglický, francouzský nedovedl tento stav věci dlouho pochopiti, poučevadž byl až dosud pod dojmem maďarské revoluce z r. 1848. Neviděl, že Maďari přestali myslet na revoluci, jakmile se jim dostalo záruky, že jedenáct milionů Nemaďarů, žijících pod jejich vládou, nebude jim odňati. Západní Evropa nevěděla, jak si Maďari po revoluci uvědomili, že jejich zájmy jsou totožné se zájmy Rakouska ohrožovaného právě tak jako oni, rostoucí nespokojeností slovanského žijícího říše. Politický zápas Budapešti s Vídní vzbuzoval v západní Evropě domněnku, že Maďari jsou odpůrci germanismu. To je však daleko od pravdy. Nebyli odpůrci Německu jako takového; odporovali pouze pokusům o centralisaci Rakouska-Uherska, ale pro sebe přijali zásadu centralisace Uher naprosto.

(Z anglického "Everyman" 1903).

Jezero vydalo svou obět.

Cleveland, Ohio. — Rozčerené vody jezera Erie vynesly v neděli na povrch mrtvolu pí. A. Stibrová, ježž skoro před třemi měsíci vrhla se do jezera v Gordonu parku, aby neměla konce svému životu a tímka trápení, ježž zákeřně nemoc jí připravila. Paní Stibrová, ježž dlouhou dobu choravěla a neměla nejmenší naděje na uzdravení, opustila 5. ledna příbytek své provdané deery pí. A. T. Nové a už bydlela, a více se již nevrátila. Zmíněného dne odebrala se do Gordonu parku. Tebe na břehu světlá kabát a odložila závoj i kapesník, načež vrhla se do jezeruých hlubin. V okolí, kde nalezenu byly odložené části oděvu, bylo pátráno, ale partvota nikde neulezena. V neděli odpoledne hrálo se několik malých hochů při břehu v Gordonu parku, kde pojednou uzteli na písčitém dně při břehu mrtvolu ženy. O svém úlezu uvědomili ihned policii v Bratenaid, která mrtvolu dala dopravit do okresní márníce. — Mrtvola, ježž byla již v plném rozkladu, mohla býti poznána jedině dle zlatého prstenu, jenž na prstu levé ruky byl nalezen a proto povolan pan Nový, jenž dle prstenu ztotožnil mrtvolu své přítavné. Uděněny byly ihned přípravy ku pohřbu. Paní Stibrová byla 56 roků stará a byla dobře známa v nejširších kruzích krajanů.

Důkaz.

Věřitel: "Zdá se Vám, že jste zapomněli, že jsem vám cosí půjčil?"

Dlužník: "Ba nezapomněl — což jste si nevšiml, jak jsem se vám snažil vyhnouti?"

Také pravda.

Žena podnikavka: "Kdy koncem přestaneš choditi do hospody?"

Manžel: "Až budou mít skleničky vody a přijdou za mnou."

Věští kouzla.

Čistice: Řekl jste mi přece, že Luďa vřákal!

Bohdák: Ale bude, čekám, nem. až bude na bláku četník.